

Sygn. akt. II Kz 118/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Prezes SO Robert Pelewicz (spraw.)

Sędziowie: Sędzia SO Adam Bąk

Sędzia SO Zdzisław Błasiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Czachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 lipca 2013r.

sprawy **Z. L.**

oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 157 § 2 kk i art. 216 § 1 kk

w przedmiocie zażalenia pełnomocnika oskarżycieli prywatnych na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Rejonowego w S. o uznaniu aktu oskarżenia w sprawie II K 3/13 za bezskuteczny

na podstawie art.437 § 1 i § 2 kpk

p o s t a n a w i a:

uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę Z. L. przekazać Sądowi Rejonowemu w S. celem dalszego prowadzenia

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 7.06.2013r. upoważniony sędzia Sądu Rejonowego w S. na podstawie art. 120 § 2 kpk uznał prywatne akty oskarżenia złożone przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych, B. R., K. R.

i G. R. za bezskuteczne. W uzasadnieniu przedmiotowego zarządzenia upoważniony sędzia Sądu Rejonowego w S. wskazał, że wezwany do uzupełnienia braków formalnych w dniu 9.05.2013r. (k.12-13) pełnomocnik w/wymienionych oskarżycieli prywatnych nie uzupełnił w określonym przez ustawę procesową terminie braków formalnych złożonych aktów oskarżenia. W uzasadnieniu przedmiotowego zarządzenia upoważniony sędzia podkreślił także, iż w piśmie z dnia 27.05.2013r. pełnomocnik oskarżycieli prywatnych ze wskazanych mu braków formalnych uzupełnił jedynie brak w zakresie pełnomocnictw dołączając pełnomocnictwa B. R., K. R. i G. R.. Ponadto Sąd I instancji zaznaczył jednocześnie, że z powyższych dokumentów nie wynika, czy osoby udzielające pełnomocnikowi procesowemu swojego umocowania są pełnoletnie. Nadto zaakcentował, że reprezentujący oskarżycieli prywatnych adwokat, nie dołączył żądanej od niego dokumentacji medycznej wskazującej na obrażenia oskarżycieli prywatnych, które miałyby świadczyć

o dokonaniu przez Z. L. przestępstw z art. 157 § 2 kk, oraz nie sprecyzował zarzutów stawianych oskarżonemu.

Na to zarządzenie zażalenie wniósł pełnomocnik oskarżycieli prywatnych K. B. zaskarżając je w całości i wniósł o jego uchylenie.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

Zażalenie pełnomocnika oskarżycieli prywatnych jako zasadne na uwzględnienie zasługuje.

W ocenie Sądu odwoławczego punktem wyjścia dla prawidłowego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, jest ustalenie czy złożone przez adwokata reprezentującego oskarżycieli prywatnych akty oskarżenia w stosunku do Z. L. spełniają wymogi określone w art. 487 kpk.

Zgodnie z regulacją zawartą w powyższym przepisie akt oskarżenia w postępowaniu prywatno skargowym może ograniczyć się do oznaczenia osoby oskarżonego, zarzucanego mu czynu oraz wskazania dowodów, na których opiera się oskarżenie. Tak więc przepis art. 487 kpk formułuje szczególne wymogi prywatnego aktu oskarżenia, który określa się też mianem uproszczonego aktu oskarżenia. Są to warunki niezbędne dla zakreslenia podmiotowych i przedmiotowych granic postępowania sądowego. Akt taki musi zatem zawierać jedynie: oznaczenie osoby oskarżonego, opis zarzucanego czynu oraz wskazanie dowodów na poparcie oskarżenia.

Oznaczenie osoby oskarżonego winno być takie, aby zindywidualizować tę osobę i móc doręczyć jej wezwanie na rozprawę (imię, nazwisko, adres).

Oznaczenie zarzucanego czynu winno z kolei wskazywać, o jakie zachowanie chodzi, aby sąd mógł ocenić, czy czyn ten w ogóle kwalifikuje się jako przestępstwo, opis nie musi natomiast zawierać wszystkich elementów, jakich wymaga się w tym zakresie od publicznego aktu oskarżenia, nie musi też wskazywać kwalifikacji prawnej czynu.

Natomiast wskazanie dowodów na poparcie oskarżenia, to podanie źródeł dowodowych, które mogą potwierdzić, zdaniem oskarżyciela, jego tezę (imiona, nazwiska i adresy świadków, dołączone do aktu dokumenty lub rzeczy, albo wskazanie, gdzie się one znajdują) – tak też T. Grzegorzcyk Komentarz do art. 487, Kodeksu postępowania karnego Lex, stan prawny 01.01.2004r.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy w całej rozciągłości przyznać rację skarżącemu i jego argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu złożonego zażalenia.

Dokonując analizy wniesionych przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych aktów oskarżenia należy podzielić pogląd skarżącego, że w swojej treści prywatne akty oskarżenia nie tylko zawierają opis czynów zarzucanych oskarżonemu Z. L. z podaniem miejsca i czasu ich dokonania, ale również wskazują na doznane obrażenia ciała oskarżycieli prywatnych, jak także zawierają kwalifikację prawną czynów dokonanych przez Z. L.. Ponadto każdy z wniesionych prywatnych aktów oskarżenia posiada uzasadnienie, gdzie pełnomocnik oskarżycieli prywatnych opisał całe zdarzenie.

Zasadnie również w ocenie Sądu odwoławczego wskazuje skarżący, że podanie przez niego dowodów w postaci akt postępowania przygotowawczego, Prokuratury Rejonowej w S.o sygn. 2 Ds. 922/12, czyni zadość regulacji zawartej w art. 487 kpk, skoro jak to podkreślił w uzasadnieniu wniesionego zażalenia pełnomocnik oskarżycieli prywatnych cała dokumentacja medyczna odnośnie obrażeń ciała doznanych przez B. R., K. R. i G. R. została tam zgromadzona. Dlatego też nie ma racji Sąd I instancji podnosząc w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, że skoro oskarżycieli prywatnych reprezentuje fachowy pełnomocnik, to musi on dołączyć takową dokumentację. Przecież treść art. 487 kpk nie zawiera żadnego rozróżnienia w zakresie wymogów formalnych jakie powinien posiadać prywatny akt oskarżenia ze względu na osobę go sporządzającą.

Odnośnie natomiast przedstawionych przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych pełnomocnictw, to Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia sam stwierdza, że brak ten został uzupełniony przez stronę reprezentującą B. R., K. R. i G. R.. Natomiast wątpliwości co do pełnoletniości ostatniej z w/wskazanych osób Sąd Rejonowy w S. powziął dopiero po uzupełnieniu przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych braków wniesionych przez niego prywatnych aktów oskarżenia, do których został on wezwany w dniu 9.05.2013r. (k.12-13). Dlatego też należy podkreślić, że jeżeli Sąd I instancji ma wątpliwości w zakresie pełnoletniości G. R. w związku z prawidłowością udzielonego przez nią pełnomocnictwa reprezentującemu ją adwokatowi, to zawsze może ponownie skorzystać on z regulacji

art. 120 § 1 kpk i wezwać stronę do przedłożenia odpisu skróconego aktu urodzenia. Przecież powołana wyżej norma prawna nie zawiera w swojej treści ograniczenia co do jej jednokrotnego stosowania w toczącym się postępowaniu, a ujawnienie się dalszych braków złożonego pisma uprawnia organ do jej ponownego zastosowania, w szczególności jeżeli niedopełnienie określonego wymogu nie pozwala nadać temu pismu biegu odpowiadającego jego funkcji.

Mając na uwadze powyższe okoliczności zażalenie wniesione przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych odniosło oczekiwany przez niego skutek. Znalazło to swój wyraz w treści niniejszego postanowienia. Uchylając zaskarżone zarządzenie Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu działał w oparciu o art. 437 § 1 i § 2 kpk.